

ЦИРКЪ

I.

Изгоненото момченце. Единъ бждещъ акробатъ. Орѣшко и Орѣшка

— Хопъ, хей, по-високо... Вържи тамъ горе вжжето... По-скоро... Внимавай да не паднешъ... Доведете маймунитѣ. Слонътъ вързанъ ли е добре? Музиката да свири!..

Така гърмѣше силниятъ гласъ на цирковия директоръ, който стоеше въ срѣдата на посипаната съ пѣськъ арена и плющѣше на всички страни съ дългия си камшикъ.

Около него тичаха палячовци, животни и слуги, всички бързаха да изпълнятъ нарежданията. Всѣки се стараше да бжде колкото може по-пъргавъ.

— Какво ли става вжтре?

— се питаше едно окжсано момченце, което се бѣше сгушило като нѣкое изгонено котенце до мокро-то платнище на грамадната циркова палатка и триеше съ ржце сълзитѣ си. Защо плачеше това бедно, прежълтѣло отъ гладъ момченце? Изгубило ли се бѣше, или го бѣха изгонили отъ кжщи?

— Какво търсишъ тука?

Момченцето вдигна глава и видѣ надъ себе си единъ старъ, добродушенъ човѣкъ съ бръснато лице и шарена кърпа около врата.

— Нѣма кжде да отида, — отвърна презъ сълзи момченцето и се приготви да побѣгне. Но то не можѣ да направи нито крачка, защото бръснатииятъ човѣкъ вече го държеше за края на палтенцето.

— Кжде? Гладенъ ли си? Чакай, ще ти дамъ да си хапнешъ. Мене ме казватъ чичо Чочо.